

ners 17. generalforsamling, side 87-89. Det bemærkes dog, at den på samlingen vedtagne resolution bl. a. overførte de det særlige Sydvestafrika-udvalg på 16. samling pålagte opgaver til koloniudvalget.

4. Koloniudvalgets behandling af sagen.

Koloniudvalgets generaldebat om Sydvestafrika kom til at strække sig over fire møder.

I lighed med, hvad der var tilfældet i forbindelse med udvalgets behandling af spørgsmålet om Portugals oversøiske territorier, blev Sydafrika opfordret til at deltage i møderne; denne opfordring blev afslået af den sydafrikanske regering. Ved sagens behandling forelå endvidere en skrivelse fra Sydafrikas FN-ambassadør, hvori hans regering nægtede at medvirke til udsendelse af en FN-repræsentant med henblik på teknisk bistand i medfør af generalforsamlingsresolution 1805 (XVII).

Fra dansk side deltog man i debatten, dels med et indlæg vedrørende arbejdets udførelse og tilrettelæggelse under hensyn til de særlige opgaver, som er pålagt koloniudvalget efter nedlæggelsen af de tidligere Sydvestafrika-udvalg, dels med et indlæg om sagens realitet.

Der blev herunder givet udtryk for, at den danske delegation nærrede oprigtig sympati for den sydvestafrikanske befolknings ønske om frihed og uafhængighed. Man fremhævede fra dansk side, at Sydvestafrika, som også udtalt af Den internationale Domstol, var et internationalt område, og at den sydafrikanske regering ikke havde efterlevet sine forpligtelser over for territoriet som mandatarmagt. Den sydafrikanske regerings administration var i modstrid med mandatvilkårene, FN's pagt, menneskerettighedserklæringen og verdensopinionen; delegationen vendte sig her med særlig styrke imod anvendelsen af apartheid i Sydvestafrika. Delegationen advarede samtidig mod at foretage skridt, som kunne præjudicere den verserende sag for domstolen i Haag, og understregede ønskeligheden af, at der nu blev udfoldet bestræbelser på at få etableret en FN-tilstedeværelse i området. Man havde fra dansk side håbet, at besøget af formanden og

viceformanden for Sydvestafrikaudvalget i forsommeren 1962 ikke skulle blive et enestående tilfælde, men tværtimod markere et nyt skridt på vejen til spørgsmålets løsning; udvalget måtte gøre alt for en indsats ad denne vej.

Cambodia, Elfenbenskysten, Irak og Jugoslavien, Madagaskar, Mali, Syrien, Tanganyika og Tunesien fremlagde, efter at debatten var afsluttet, en resolutionsforslag, som med forskellige mindre ændringer fik følgende ordlyd:

Koloniudvalget, som

har behandlet Sydvestafrikaspørgsmålet,

har i erindring principperne i den i generalforsamlingens resolution 1514 (XV) af 14. december 1960 indeholdte erklæring vedrørende tilståelse af uafhængighed til koloniområder og deres befolkninger,

erindrer om samtlige generalforsamlingsresolutioner vedrørende Sydvestafrika, i særdeleshed resolutionerne 1702 (XVI) af 19. december 1961 og 1805 (XVII) af 14. december 1962,

beklager, at Sydafrikas regering intet skridt har taget til at gennemføre generalforsamlingens resolutioner vedrørende Sydvestafrika, og i særdeleshed at den har vægret sig ved at tillade stationering i området af en FN-repræsentant med henblik på teknisk bistand,

beklager Sydafrikas vægring ved at samarbejde med 24-magtsudvalget trods dettes opfordring til Sydafrika om at lade sig repræsentere under drøftelserne vedrørende Sydvestafrikaspørgsmålet,

med dyb bekymring bemærker den fortsatte forværring af tilstanden i Sydvestafrika som følge af intensivering af apartheidpolitikken, en politik som har været genstand for almindelig misbilligelse,

med beklagelse konstaterer, at Sydafrikas regering ved forvaltningen af Sydvestafrika bevidst og forsætligt har undladt at opfylde sine internationale forpligtelser,

er af den opfattelse, at ethvert forsøg fra den sydafrikanske regerings side på helt eller delvist at indlemme Sydvestafrika ville være i strid med Den internationale Domstols responsum af 11. juli 1950 og ville være en krænkelse af dens internationale forpligtelser,